Ми їхали, а надовкола вітер
Печаль розносив спритним поштарем.
В осіннім небі охололий щем
Усю блакить поспішним рухом витер.

І засіріло враз від того щему,
Лише чиясь душа, як сирота,
Лічила занапащені літа
Напівдорозі до садів Едему.

І скрикнув жаль, неначе хвора птаха,
І обпекло палким вогнем гортань!..
Чи відаєм: а де лежить та грань,
Через котру іде життя на плаху?